

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 1
Januar 1920

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 1 krone for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

13. aarg.

Fra forkrænkelighetens trældom til Guds børns herlighets frihet.

Det er saa underlig her i verden,
vi holdes fast av saa mangt paa færden,
som om vi glemme, at vi maa ile,
imens vi græde, imens vi smile.

Saa meget broket vort øie møder,
saa meget svært, som hver time føder,
— det hele dog er kun spindelvæve,
som os forbi gjennem luften svæve.

Det, som ei gripes med vore hænder,
som her begynder, men ikke ender,
det er Guds evige kongerige,
det er det eneste virkelige.

Det er kun drømme, det er kun skygger,
alt det omkring os, hvorpaa vi bygger.
Paa jorden findes der ingen flippe,
som vi jo ikke alt her maa flippe.

Fra trældomslivet til herligheden
Guds børn skal vandre fra strid til freden,
og veien gaar, hvor man ei den finder,
igjennem trængsel og gjennem hinder.

Men stjernen skinner bak jordens taager,
deroppe trofast et øie vaager,
vi holdes oppe, naar modet brister,
naar verden loffer, og Satan frister.

Midt i forkrænkelighetens dage
vi vet dog godt, vi skal ei forsage,
den Herre, Herre er skjold og værge,
han fine egne vil altid berge.

Charlotte Anker.

Ved aarsskiftet.

Aarsskifte — aarsopgjør passer sammen, ikke sandt? Skulde ikke vi K. M. A.-søstre ta et aarsopgjør nu ved aarsskiftet? Aa, la os prøve at staa stille, hver for os *alene* inde for Guds aasyn. La os staa ydmygt bedende: «Ransag mig, o Gud, og kjend mit hjerte! Prøv mig og kjend mine mangehaande tanker.» Salme 139, 23. Og la os bli staaende naar Guds aand fører frem for vort indre blik de svundne dage. Han vil minde os om mangt et ukjærlig ord som ikke skulde være talt, om mangen haard dom som ikke burde gaat over vore læber eller gjennem vort hjerte. Han viser os de onde tanker, de daarlige gjerninger. Endda sværere blir det, naar Aanden minder om alle de forsømte anledninger. Kanske peker han paa misbrukt tid og kræfter. Sikkert vil han tale til os om vor store utaknemmighet overfor Guds uendelige godhet og trofasthet i det aar som gik. Han vil si os at vi rak saa kort — ja saa kort — et stykke frem i helliggjørelse imot hvad vor Gud kunde ventet av os. Et mørkt billede blir det som rulles op for os. Men gudskelov! Billedet har ogsaa sin lyse side. Hvis vi ikke har det altfor travelt med at komme bort fra Herrens aasyn — aa for et deilig billede det dog kan bli. Over vort usle liv med dets synd og skam hvælver sig en aapen himmel! Jule evangeliet vi nys har hørt vil bli levende for os paanyt, budskapet om en frelser, der som vor gode hyrde satte sit liv til for os. Aanden fører os til det helligste sted paa jord — til korsets fot hos Jesus. Og vi synker ned i hellig tilbedelse, i lov og tak til ham, som naglet vort skyldbrev til træet, han som «blev ophav til evig frelse» (Hebr. 5, 9) for os. Og «faar Sønnen frigjøre os, da blir vi virkelig fri», og vi har over os løftet om at «fredens Gud som i kraft av en evig pakts blod førte faarenes store hyrde, vor herre Jesus, op fra de dødel!» Han vil gjøre os fuldt dygtig til al god gjerning. Saa er da gjælden betalt, vi er fri og tillidsfulde, trygge og

gla kan vi gaa ind i det nye aar med de ukjendte dage. Herren gaar med. Aanden vil fortsætte sit verk og vi faar lov at ha opgjør ikke *bare* ved aarsskiftet, men dag for dag, stund for stund. Ved Guds naade skal det da ogsaa ske at vi faar være rede naar ropet lyder: «Se, brudgommen kommer! Gaa ham imøte!» Og da — ja da er vi evig frelst og fri!

Indtil da — frimodig fremad i Jesu navn!

Med disse tanker og under disse forhaapninger ønsker vi hver især, nær og fjern, et: **Velsignet nytjaar!**

Bestyrelsen.

Kammerherreinde Anker.

Med kammerherreinde Anker er en rikt begavet for gode og kristelige formaal varmt interessert personlighet vandret bort.

Hun stiftet i 1883 «Hospits for unge piker» og stod den hele tid som formand i bestyrelsen. Hospitset er et

kristent hjem, som fra en liten begyndelse vokset sig op til nu at kunne motta 76 unge piker, som fra forskjellige dele av vort land søker ind til Kristiania for at frekventere skoler og gymnasier.

I K. M. A. vil kammerherreinde Ankers minde leve som den utrættelige missionsven. Særlig var det det ulykkelige Armenien, «blodets og taarernes land», som av Herren blev lagt paa hendes hjerte; og i ydmyg avhængighet av Ham begyndte hun i 1902 Armeniermissionen i Norge, og hun var dens dygtige og energiske formand næsten til sin død. Hun fik ogsaa vakt og med megen korrespondanse vedligeholdt interessen for dette arbeide i store dele av vort land.

Vi takker Gud for hvad han gav os i kammerherreinde Anker.

Hun vil bli meget savnet.

Fra Armenien.

Kjære K. M. A.-venner rundt om i Norge, vil I ikke være med at slaa en bønnering om det armeniske folk, som er i stor aandelig og legemlig nød og mere end noget andet folk i verden trønger til vore forbønner. Der er fare for at den sidste rest skal gaa tilgrunde i grænseløs jammer og lidelse. Esaias 62, 6.

Frk. K. M. Petersen, som midt i oktober kom hjem fra Armenien, skriver i et brev til mig:

De politiske forhold er endnu vanskelige, og det er ikke avgjort hvem der skal ha landet. Tyrkerne i Sivas, Malatia og Harpoot sier at de vil gjøre motstand til det yderste om englænderne skulde komme, da de selv vil beholde landet og ikke vil avgi det til armenierne. De truer likefrem med en masakre paa den lille rest som endnu er tilbake, og de vil ha tid og magt nok til at gjøre det, hvis de skulde høre at stormagterne nærmer sig. Endnu er forholdene i det indre meget usikre og vanskelige. Tyrkerne bryr sig ikke om nogen befaling fra Constantinopel, men gjør som de vil. De gir ikke armenierne

sine eiendomme tilbake, men truer og plager dem.

I husker nok alle vor badvelli (pastor) Krikor Stephanian, som i alle de aar jeg var i Musch trolig stod mig bi i arbeidet. Baade han og hans hustru blev deportert og dræpt sommeren 1915; men deres eneste datter Araxi var dengang ved det amerikanske kollege i Harvoot for at utdannes til lærerinde, og det blev hendes redning. Da jeg talte med hende i Mesereh var hun utrøstelig over tapet av sine kjære forældre og alle sine slektninge. Senere flyttet hun over til Rusland, da forholdene i Harpoot blev meget usikre. Siden hendes flugt har jeg intet hørt fra hende og var bange for, at hun ogsaa var omkommet; men for 2 uker siden mottok jeg et langt brev fra hende fra Constantinopel, hvori hun fortæller at hun ved Dersimkurdernes hjælp flyttet over til Kaukasus. I næsten 3 aar har hun arbeidet som sykepleierske ved et av det røde kors' hospitaler i Rusland og kom efter vaabensstilstanden over til Constantinopel, hvorfra hun vil reise til Amerika for at studere videre ved et av universiteterne der. I vil sikkert med mig glæde eder over at høre, at hun er reddet og i sikkerhet og bede for denne unge, ensomme pike, som efter alt hun har gjennomgaat føler sig fredløs og ulykkelig. Araxi ligner meget sin far. Hun er en stilfærdig og klok pike og var en av vore bedste elever paa skolen og i søndagsskolen i Musch.

Hun fortæller mig at en av vore kjære lærerinder, Margarid, som ogsaa flyttet over til Kaukasus, nu opholder sig i Tiflis og hjelper til i et armenisk barnehjem der. Det var ogsaa en stor glæde for mig.

Ogsaa fra vor prest Benjamin Bedrosian har jeg for kort tid siden hat brev. Han virket i flere aar som prest og og lærer i landsbyen Havadorig, nær Musch, og senere nogen aar som evangelist i det store Musch distrikt; men i de sidste aar har han været bosat i Constantinopel, hvor han er ansat av amerikanerne som prest og lærer i en armenisk landsby nær Constantinopel.

Jeg vil tilføie litt av hans brev, da jeg tenkte det kunde interessere eder:

Kjære søster Bodil! Erindringerne fra svundne aar er saa glædelige og de minder mig om den lykkelige tid, som vi tilbragte i den skjønne tjeneste for Kristus

Jeg skulde ønske at vite hvad De har gjort for Armeniens sak i Norge. Det er for os av stor interesse at høre fra dem, som i aarevis har levet og arbeidet i Armenien, især fra dem som var øienvidner til de forfærd-lige massakrer, som fandt sted i det ulykkelige land. Tiden er for os kommet til at kjende vore venner bedre end nogensinde før. Søster Bodils navn er saa inderlig knyttet iil Musch. Hvad er Deres mening om det armeniske spørsmål? Vær saa venlig utførlig at si mig, hvad den norske nation vet om de armeniske massakrer og om nogen hjelp, som de har ofret det folk som har lidt mest i verden. Vi haaber at vende tilbake til vort kjære Armenien næste vaar. Vi har organisert en patriotisk forening og forbereder os paa at vende tilbake til vort fædreland. Vil De komme med os? I saa fald gjør Dem færdig. Dersom De ønsker at opta et missionsarbeide i den østlige del av landet, kan De da forberede et saadant arbeide i Norge og Sverige?

Med venlige hilsener, Deres meget hengivne
Benjamin Bedrossian.

Efter min flugt fra Musch i februar 1916 kom jeg fra Deabekir til Aleppo og blev ca. 4 uker hos den kjære schweiziske søster Beatrice Rohner, som ledet barnehjemmet for 800 forældrelose av de deportertes barn. Iblant dem var en yndig liten gut med et forstandig ansigt, som jeg har lyst til at fortælle eder litt om *efter søster Beatrices beretning*, da det saa klart viser med hvilken kjærlighet selv barna henger fast ved den kristne tro, og hvilken forstaaelse mange av dem har av kristendommens værd:

En eftermiddag banker det paa min dør og ind træder en sort tilsløret muhamedansk frue med en yndig liten 7-aars gut ved haanden. Han hadde et

aabent, friskt ansigt og lyse, klare øine, og saa ut til at være et armenisk barn. Men hvordan kom denne muhamedanske frue til dette barn? Jeg bad hende om at sætte sig og spurte hvad hun ønsket: «Jeg bringer dig mit barn,» sa hun. «Dit barn? Dette er da et kristent barn og du er muhamedansk!» Da slog hun sløret tilside. Likheden var slaaende. Hun fortalte mig sin historie: Hendes mand var død og hun levet med sin lille gut i Hadjin indtil deportationsbefalingen kom, som berøvet hende og tusind andre kvinder og barn deres hjem. I ukevis vandret hun paa landeveien med gutten ved haanden. De plagedes av hunger og tørst og fik saare føtter. Fra dag til dag blev det mørkere i hendes hjerte, ti hun kjendte ikke den levende Gud, og i saadan forfærdelig lidelse hjelper det ikke bare at kjende Ham av navn og i det ydre at holde sig til Ham. Elendig og utmattet kom hun endelig med sit barn til Aleppo. Der lærte en muhamedaner hende at kjende og syntes godt om hende. En dag spurte han hende om hun vilde bli hans kone. Hun behøvet bare at anta Islam. Han vilde gi dem andre navne og vilde sørge for dem, og de skulde faa et hjem hos ham. Det var en redningsplanke — men for hvilken pris!! Men hun kunde ikke handle anderledes naar hun tenkte paa, hvad der laa foran hende. Tænk, igjen at skulle videre ned i ørkenen, hvor den sikre hungersdød ventet dem, eller ogsaa at falde i endda raare hænder end denne mands. Nei, det var umulig. Saa gav hun ham sit ja og drog med sit barn til hans hus. Hun fandt sig snart tilrette i de nye forhold og fandt at hun ikke hadde det saa værst; men hendes lille gut Setrag tænkte anderledes. Der var blit ham fortalt at han skulde faa en ny far, et nyt hjem og mat og klær, og det fik han ogsaa; men der var intet sagt om det nye navn og at han ikke mere skulde være nogen kristen. «Men mor, jeg er jo en kristen og vil ikke bli muhamedaner,» sa han. En daglig kamp begyndte. Hans mor forsøkte at bløtgjøre ham med bøn-

ner og hans nye far med godhet og strenghet, men intet hjelp. Setrag holdt paa med at han var en kristen. Hans stedfar lot ham da forstaa at han da ikke kunde beholde ham. Hans mor graat bitterlig. Da sa gutten: «Mor, bring mig til barnehjemmet,» og nu kom hun med ham. Jeg saa ind i det søte, tillidsfulde barneansigt og sa: «Hvad vil du, lille Setrag?» «Jeg vil bli hos dig!» «Men, gutten min, her i Aleppo er det ikke noget pent i barnehjemmet, her bor flere hundrede barn sammen i trange, mørke rum, de tør ikke frit gaa ut og faar bare litet at spise. Du har det godt hos din mor.» «Men jeg er en kristen,» sa den lille. Da beholdt jeg ham, og den stakkars mor gik graatende bort. Tiltrods for de frygtelig trange forhold i barnehjemmet blev allikevel barnet meget lykkelig hos os. Hvor elsket han ikke sin lærer, skolen og søndagsskolen. Hvor mon han nu er? Endnu engang la den tyrkiske regjering haand paa disse barn, og Setrag maatte atter bort. — — —

Hvor maa ikke Jesus elske et saadant barn, som villig gav avkald paa sit kjæreste for Hans navns skyld. — — Kunde ikke flere av os vise vor kjærlighet til vor dyrebare Frelser ved at opta et av de mange tusinde forlatte barn, som vanker hjemløse og hungrende om og hvis liv er saa fattig paa kjærlighet og lykke?

Paa mig gjorde det et uutslettelig indtryk at se ind i saamange av disse barneansigter, hvor dyp sorg og haabløshet stod malet. De var ikke alle saa lykkelige at kjende den Frelser, som i inderlig kjærlighet ser ned paa sine smaa forlatte barn og strækker armene ut mot dem; men i barnehjemmene faar de høre om Ham og lærer at elske Ham.

Hjertelige hilsener til hver især fra eders i Herren

Bodil Biørn.

Santalmissionen.

Basi.

Basi (utl. Bøssi), den ene av K. M. A.'s bibelkvinder faar vi lov at presentere for K. M. A. vennerne idag. Forhaabentlig kan vi snart faa et billede av den anden (Hedge) ogsaa. Maa vi slaa en bønnering om disse to og paa den maaten hjelpe dem i deres arbeide blandt sine hedenske søstre.

Frøken Diesen har været saa snild at fortælle os litt om Basi. Vi gir ordet til hende.

Basi var en av de første skolepiker vi hadde i Maharo. Da frøken Jensen i september 1911 kom dit, bodde Basi der paa stationen sammen med sine to smaa søstre Salgi og Clubo. Forældrene var begge døde, saa var det Basi som maatte være baade far og mor for dem. De hadde intet at leve av, saa det var missionen der underholdt dem. Men saa kom frk. Jensen til Maharo og dermed begyndte en ny tid for Basi og hendes søstre. Hvor hun vist ogsaa mange gange har været taknemlig for forandringen i hendes liv! Nu blev det bedre stel i det hele og de fik lære noget.

Basi var ikke netop noget lyst hode; hun drev det aldrig til noget, hvad de alm. skolefag angaar, men hun lærte da at læse og skrive. Hun lærte at læse sin bibel, og hun blev en flittig bibel-læser. Det var religionstimerne Basi var mest glad i; der var hun med, og de svar hun mange ganger gav vidnet om at hun var grepet i sit hjerte.

Hun gav sig selv til Gud og blev en sand Jesu Kristi discipel.

Alle hendes slegtninge var hedninger og det var en stor sorg for hende.

Hun var glad i den landsby, hvor hun hadde levet som barn, og bad flere ganger om at faa lov til at gaa dit. Og naar hun var der, vidnet hun altid om sin Herre og Frelser for sine slegtninge og bad dem ogsaa forlate «bongaerne» (de onde aander) og komme til ham.

En gang gik hun dit sammen med sine søskende. Om kvelden kom hun tilbake straalende fornøiet og fortalte os, hvordan hun hadde talt til folkene derborte om Johannes, døperen og hadde likesom ham, bedt dem om at omvende sig. «Og jeg tror, de kommer nok,» sa hun. En kveld gik jeg for at snakke med Basi. Jeg stanset utenfor døren til det hus, hvor hun bodde sammen med en flok andre piker. Jeg hørte nogen som talte derinde. Det var Basi, som med graat i stemmen — knælende ved sin seng — bad for sine hedenske slegtninge. Jeg gik stille min vei, glad men beskjæmmet.

I 1914 blev Basi gift med Suna som dengang var lærer i Koeratani, og siden den tid har hun ikke hat det godt. Hendes mand er ingen god mand, han har gjort Ofstad, der leder gutteskolen megen sorg. Han blev tilsist nødt til at avskedige ham. «Det var med sorg jeg gjorde det,» sier Ofstad; «især for Basis skyld. Før hun er den samme, Gud være lovet for det. Men stille, mere modnet ved det tunge hun har gaat igjennem. De bor nu i hendes mands hjem i Simoldolei og der er det da, at Basi nu virker som bibelkvinde

Sit varme hjerte for hedningernes nød, sin kjærlighet til frelseren har hun endda.

Saa ber vi for Basi, at Gud vil vel-signe hendes arbeide, og at han vil gi hende den glæde, at ogsaa hendes mand vil vende om og tjene den samme frelser.

Nancy Diesen.

K. M. A.s arbeide i Tysfjorden.

Arbeidet vokser.

Forts.

Den venlige stue jeg hadde bebodd det første aar, vilde bli forliten, naar vi skulde bli to, og jeg maatte søke et andet logi. Under mit ferieophold sydpaa hadde jeg sammen med min komite kjøpt ind endel møbler og husgeraad. Det lykkedes mig at faa leie i nabola-get en temmelig stor, gammel stue med et bitte litet kammer indenfor og adgang til kjøkken. Her gjorde jeg istand til at ta imot søster Johanne Kullberg.

Det lille kammer hadde ikke længe nok til nogen av vore senge, men blev indrettet til spiskammer, opvaskerum, klædeskot og snart sagt alt mulig. I stuen maatte vi sove, spise, holde poly-klinik og møter. Da vi hadde faat indrettet os, syntes vi det var svært kose-lig. Og nu optok vi virksomheten i forening. Det var bestemt saa at bare en skulde reise ad gangen og den anden alltid være at træffe paa sta-tionen for dem som søkte os. Som rime-lig var, blev besøkene flere, da man vis-te at *en* alltid var at træffe. Likedan blev det med kravene utenfra om at komme til de syke. Vi fik ogsaa en meget indtrængende anmodning om at ta til os for nogen uker den flere gange omtalte kone fra Kjilomi. Hun var svak og nedfor og hadde saa rent tapt alt livsmot, og ensomheten derhjemme var ikke netop gunstig for hende. Vi ind-saa at det vilde være meget heldig, om dette kunde gjennemføres og vi begyndte alvorlig at overveie hvorledes. Sengklær hadde vi nu faat heldigvis, en seng og saa og husgeraad til en litt større hus-førsel. Vi fik avtalt med de folk vi

badde hos, at vi skulde faa lov at sætte en seng op ovenpaa. Dermed var egentlig vanskeligheten løst, eftersom konen var oppe om dagen og kunde være nede. Saa kom hun da til os og begyndte snart at kvikne litt til, saa hun kunde være os litt behjælpelig med huslig gjerning. Forandringen av omgivelser og den daglige kraftige kost virket godt paa hende. Mens hun var hos os, fandt vi at vi ogsaa maatte ta hendes yngste lille gut til os, en 7—8 aaring, som var saa skrøpelig, nærmest fordi han under morens sykdom hadde faat saa litet stel. Vi frygtet for, hvis vi ikke kunde faa ham litt til kræfter før vinteren, vilde han komme til at bukke under. Til ham maatte vi rede flatseng nede hos os i stuen, og om dagen sprang han jo ute. Begge kom sig bra i de uker de var der. Denne høst foretok jeg en reise til de fjorde jeg tidligere ikke hadde faat besøkt nemlig Steffjord, Manfjord og Grundfjord, som alle er arme av den egentlige Tysfjord. Jeg fik leilighetsskyss med kirkefolk ind til Steffjord, hvor jeg venlig blev mottatt som gjest hos en velstaaende lappisk familie.

Hadde et flere dages ophold her og gjorde besøk rundt i stuerne, I denne fjord hersker gjennemgaaende mer velstand end i Hellemfjorden. Paa tilbaketuren drog jeg fra gaard til gaard for at nytte anledningen til at hilse paa folk paa den kant. Fra Steffjordnæs og utover bor mest norske familier. Fik fører over et litet fjeld og kom over til Skrovkjosen, hvor jeg ogsaa blev et par dage og tok saa med dampskibet hjem fra Skarberget. Turen til Manfjord og Grundfjord maatte foregaa tildels i baat og tildels med fører over fjeld. Jeg besøkte en del syke paa min vei og forresten de familier jeg kunde naa.

En baatfart har jeg ofte senere maattet mindes. Jeg skulde over Manfjord, men der var ingen skikkelig baat og ingen skysskar. Tilstede var bare et par meget gamle folk i en liten stue og en yngre kone med en barneflok. Den sidste mente dog at den skrøpelige baat, som tilhørte de gamle, maatte kunne holde til en saadan liten fart, og hun

sendte to av sine smaagutter med for at skyss mig og føre migover fjeldet, Men da vi kom utpaa, reiste der sig en svær storm, og den ene av smaaguttene hadde fuldt arbeide med at øse vandet som strømmet ind i baaten ut igjen med en zinkbøtte. Mindre øsekar foreslog ikke. Dog, vi kom frem paa vor skrøpelige farkost og fik den trukket paa land. Det var dens sidste fart; den kunde aldrig brukes mere. Saa begyndte vandringen over fjeldet som gik bra, da guttene var kjendt; men det gik gjennom myr og krat. Netop som mørket faldt paa, naadde vi Grundfjord, hvor vi kom godt i hus og fik den bedste mottagelse hos en norsk familie. Men stormen var saa svær at guttene maatte bli over et par dage.

Utover høsten og vinteren fik vi rik erfaring for at venner av vor mission hadde os trofast i erindring. Der kom mange gaver og særlig under jul, saa vi ogsaa dette aar kunde holde julefester i likhet med foregaaende og dele ut varme klær til smaa og store. Allerede paa dette tidspunkt gjorde den store mangel paa husrum sig sterkt gjældende, likesom det ogsaa viste sig umulig i længden at drive saadan virksomhet i leiet hus. Det var selvsagt ingen «rolige leieboere» at ha os i hus. Vi begyndte at tænke paa om det skulde være mulig for os at faa opført en stue, men da vi ingen kapital hadde maatte det helst bli en gamme. Lapperne pleide at kunne opføre en saadan for kr. 40—50. Vi hadde det allerede under alvorlig overveielse og drøftet planen sammen med tømmermænd. Vi mente at kunne bygge en saadan med et par rum og kjøkken, men da utkastet var gjort blev vi allikevel alvorlig fraraadet at tænke paa gamle. Det vilde jo stille sig anderledes for os end for lapperne, som hadde sin egen skog og sin egen torv at ta av, og saadanne huse er altid uvarige og trønger hvert aar reparation. Skulde vi turde tænke paa at bygge et litet hus? Vi trodde at Herren, som hadde anvist os en arbeidsmark her, som nøie kjendte vore behov, ogsaa vilde gi os det nødvendige husrum, og vi fik frimodighet

til at be Ham sende os de nødvendige midler. Gjennem «Kvartalshilsen» gjorde vi vore venner bekjendt med hvordan sakerne stod og bad om deres raad og forbøn. Tanken vandt tilslutning, men vi vilde se Guds svar paa vor bøn deri, om Han sendte os midlerne. Vi vilde ikke gjøre gjæld.

Vi begyndte utover vinteren at gjøre utkast og forhøre os om priser. Det var vort stille haab at vi skulde faa bygge saavidt stort at vi skulde faa et værelse til at opta en og anden syk eller gammel som hadde det ondt hjemme. Vi kunde ved at pleie de syke i hjemmene ikke paa langt nær gjøre dette paa en tilfredsstillende maate, da der ikke var adgang til at skaffe det nødvendige av frisk luft, passende ernæring og en hensigtssvarende seng. I mange hjem fandtes ikke en seng. Tuberkulosen var trængt ind og fandt en gunstig jordbund i de smaa gammer og stuer, hvor ofte saa mange var sammenstuet, og dette gjorde tingen dobbelt vanskelig. Vi kunde under de forhold ikke yde nogen væsentlig hjælp, ikke faa de syke til kræfter og ikke værne de friske mot smittefare.

Der dannedes efter haanden et litet husfond og efterat ha forhørt os om prisen ved de forskjellige sagbruk kunde vi sommeren 1910 gjøre bestilling paa de nødvendige træmaterialer. Denne sommer blev ogsaa grundmuren og en liten husholdningskjelder muret. Grundstykke til hus og et stykke utmark til opdyrkning hadde vi faat foræret av Hellands beboere. Det tok lang tid at faa ført materialerne op fra Namsos med en jagt; men endelig senhøstes kom den.

Det var for langt paa aaret til at begynde opførelsen dette aar, og det gjaldt nu først og fremst at faa materialerne forsvarlig opbevaret. Det lykkedes saa nogenlunde, skjont vi ikke hadde noget hus til dem. Hos en nabo fik vi lov at sætte ind døre og vinduer i en sjaa. Paa føret maatte det da kjøres op til byggepladsen, og utpaa vaaren 1911 gik vi igang med opførelsen. Sommeren 1911, midt i juli, kunde vi flytte ind. Meget var endnu ufærdig, men dog saa

at vi kunde bo der. Komfyren blev sat op samme dag vi flyttet ind. Kjøkkenet var saaledes brukbart, likeledes vort soveværelse og to smaa stuer og endda 3 rum ovenpaa. Skjont huset ikke var stort, bare 26 × 32 fot, saa var hver tomme saa nøie utnyttet og indredningen saa omhyggelig anlagt efter behovet, at huset blev ganske indholdsrikt. S. Johanne hadde besørget tegningen.

Forts.

Obs.

I anledning «antegnelser» ved s. Olivias regnskap (Kv.hilsen nr. 4 1919) tillater vi os at oplyse, at da hun fik redegjort for dem, har hun siden fra revisor mottat et brev saalydende:

Kjøpsvik 27.—9.—1919.

Søster Olivia Ugland,

Fredly.

Hoslagt har jeg fornielsen av at tilbakesende antegnelserne i vedtegnat stand. Som De vil se er de fleste antegnelser bortfalt, hvormed Deres regnskaper er godkjendt av revisionen.

Med agtelse ærb.

Oluf Olsen.

Idet vi meddeler dette og takker for al hjælp, alle gaver i det gamle aar anbefaler vi arbeidet fremdeles til vore venners kjærlighet og forbøn og ønsker eder alle: Godt nyttaar i Jesu navn.

Komiteen.

Bladkontingenten for 1920 forhoies til kr. 1 50 og medlemskontingenten til kr. 1.00.

Det gamle bønnekort vil bli benyttet et aar til.

Alle skriftlige meddelelser samt post-anvisninger maa sendes til K. M. A.s kontor, Keyzers gate 13, Kristiania.

Utgit av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keyzers gt. 13, Kristiania

Eksprestrykkeriet, Kristiania.